

De Verovering

De maesters van de Citadel die de geschiedenis van Westeros optekenen, hebben de afgelopen driehonderd jaar Aegons Verovering gebruikt als basis voor dateringen. Geboortes, sterfgevallen, veldslagen en andere gebeurtenissen zijn gedateerd met NdV (Na de Verovering) of VdV (Voor de Verovering).

Belezen geleerden weten dat zo'n datering verre van exact is. Aegons Verovering van de Zeven Koninkrijken vond niet in een enkele dag plaats. Tussen Aegons landing en zijn kroning in Oudstee verstreken ruim twee jaar... en nog was de Verovering niet voltooid, want Dorne was nog niet onderworpen. De sporadische pogingen de Dorners in te lijven duurden de rest van koning Aegons bewind en een goed deel van dat van zijn zonen voort. Het is dus onmogelijk een exacte einddatum van de Veroveringsoorlogen te geven.

Zelfs over de begintatum bestaan de nodige misvattingen. Velen nemen ten onrechte aan dat het bewind van koning Aegon I Targaryen begon op de dag dat hij voet aan wal zette bij de monding van de Zwartwaterstroom, aan de voet van de drie heuvels waarop Koningslanding zou worden gebouwd. De dag van de landing werd weliswaar door de koning en zijn nazaten gevierd, maar de Veroveraar vond dat zijn bewind pas

echt begon op de dag dat hij in de Sterrensept in Oudstee werd gekroond en gezalfd door de Hoge Septon van het Geloof. Die kroning vond twee jaar na Aegons landing plaats, lang nadat de drie grote veldslagen van de Veroveringsoorlogen waren gewonnen. Dat betekent dus dat Aegon zijn veroveringen grotendeels in 2-1 VdV, Voor de Verovering, maakte.

De Targaryens waren van puur Valyrisch bloed, drakenheren van een oeroude bloedlijn. Twaalf jaar voor de Doem van Valyria (1114 VdV) verkocht Aenar Targaryen zijn landerijen in de Vrijplaats en de Lange Zomerlanden en verhuisde met al zijn vrouwen, verwanten, bezittingen, slaven en draken naar Drakensteen, een gure citadel op een eiland onder de rook van een berg in de Zee-engte.

Op zijn hoogtepunt was Valyria de voornaamste stad van de bekende wereld, het middelpunt van alle beschaving. Binnen zijn glinsterende muren wedijverden veertig huizen om macht en glorie aan het hof en in de raad. Ze kwamen op en gingen onder in een eindeloze, vaak brute machtsstrijd.

De Targaryens behoorden niet tot de machtigste drakenheren, en hun rivalen zagen hun vlucht naar Drakensteen dan ook als lafheid. Maar heer Aenars maagdelijke dochter Daenys, later en voor eeuwig bekend als Daenys de Dromer, had voorzien dat Valyria in vuur zou vergaan. Toen de Doem twaalf jaar later arriveerde, waren de Targaryens de enige drakenheren die hem overleefden.

Drakensteen was twee eeuwen lang de westelijkste buitenpost van het Valyrische rijk geweest. Vanuit die locatie in de Geul hadden de heren van Drakensteen de Zwartwaterbaai in een wurggreep, en dat stelde de Targaryens en hun trouwe bondgenoten, de Velaryons van Driftmark (een kleiner huis van Valyrische afkomst), in staat hun schatkisten te vullen met de waar van langsvarende handelsschepen. Samen met de schepen van een ander gelieerd Valyrisch huis, de Celtigars van Klauweiland, domineerde de vloot van de Velaryons de Zee-engte, terwijl de Targaryens met hun draken heer en meester waren in de lucht.

Desondanks richtten de Targaryens de eerste honderd jaar na de Doem van Valyria (een periode die met recht de Eeuw van Bloed wordt genoemd) hun blik nog naar het oosten, niet naar het westen, en stelden ze weinig belang in het doen en laten van Westeros. Gaemon, de broer en echtgenoot van Daenys, volgde Aenar de Banneling op als heer van Drakensteen en werd bekend als Gaemon de Glorieuze. Na Gaemons dood regeerden Aegon, zijn zoon, en Alaena, zijn dochter, samen. Na hen viel de heerschappij toe aan hun zoon Maegon, zijn broer Aerys en Aerys' zonen, Aelyx, Baelon en Daemion. Van die drie broers bleef Daemion als laatste over, en het was zijn zoon Aerion die hem opvolgde als heerser van Drakensteen.

De Aegon die we ons herinneren als Aegon de Veroveraar en Aegon de Draak werd in 27 VdV op Drakensteen geboren. Hij was de enige zoon en het tweede kind van Aerion, heer van Drakensteen, en vrouwe Valaena van het Huis Velaryon, zelf van moederskant half Targaryen. Aegon had twee wettig geboren zussen: een oudere, Visenya, en een jongere, Rhaenys. Het was onder de drakenheren van Valyria lang traditie geweest broers en zussen aan elkaar te huwen om de bloedlijnen puur te houden, maar Aegon besloot zijn zusters allebei te huwen. Volgens de traditie hoorde hij alleen zijn oudere zuster, Visenya, te huwen; dat hij Rhaenys als tweede vrouw nam, was ongebruikelijk, maar niet geheel ongehoord. Men zei dat Aegon Visenya huwde uit plicht en Rhaenys uit verlangen.

Alle drie hadden zich voor hun huwelijken bewezen als drakenheren. Van de vijf draken die met Aenar de Banneling uit Valyria waren weggevlogen, was er in Aegons tijd nog slechts één in leven: de reusachtige Balerion, de Zwarte Verschrikking. Zijn andere twee draken, Vhagar en Meraxes, waren jonger en op Drakensteen uitgedroefd.

Er bestaat een mythe, vooral verteld onder de ongeletterden, dat Aegon Targaryen nooit voet aan wal op Westeros had gezet voordat hij uitvoer om het continent te veroveren, maar dat kan onmogelijk waar zijn. Al jaren eerder had heer Aegon opdracht gegeven de Beschilde Tafel te maken. De Tafel was

een enorme houten plaat van wel vijftig voet lang die hij in de vorm van Westeros liet snijden en daarop liet hij elk bos, elke rivier, elk dorp en elk kasteel van de Zeven Koninkrijken schilderen. Aegons interesse in Westeros dateerde duidelijk van lang voor de gebeurtenissen die zijn verovering provoecerden. Bovendien bestaan er betrouwbare verslagen van bezoeken die Aegon en Visenya in hun jeugd aan de Citadel van Oudstee brachten en van valkenjachten op het Prieel als gasten van heer Roodweijn. Mogelijk bezocht hij ook Lannispoort, maar daarover verschillen de verslagen.

Het Westeros van Aegons jeugd was opgedeeld in zeven twist-zieke koninkrijken, en het kwam maar zelden voor dat twee van die koninkrijken niet met elkaar in oorlog waren. Het uitgestrekte, koude Noorden werd geregeerd door de Starks van Winterfel; in de woestijnen van Dorne zwaaiden de vorsten van de Martels de scepter; de westerlanden, rijk aan goud, werden geregeerd door de Lannisters van de Rots van Casterling; over het vruchtbare Bereik heersten de Gardeniers van Hooggaarde; de Vallei, de Vingers en de Maanbergen behoorden toe aan de Arryns... maar de strijd lustigste koningen uit Aegons tijd waren de twee wier rijken het dichtst bij Drakensteen lagen: Harren de Zwarte en Argilac de Arrogante.

Vanuit hun machtige citadel Stormeinde hadden de Stormkoningen van het Huis Durrandon eens over het oosten van Westeros geheerst, van Kaap Gram tot de Krabbenbaai, maar hun macht was al eeuwen aan het slinken. De koningen van het Bereik hadden hun domein vanuit het westen afgeknabbeld, de Dorners bestookten hen vanuit het zuiden en Harren de Zwarte en zijn ijzermannen hadden hen verdreven van de Drietand en het land ten noorden van de Zwartwaterstroom. Koning Argilac, de laatste der Durrandons, had dat verval een halt toegeroepen – hij had als jonge knaap een Dornse invasie afgeslagen, was de Zee-engte overgestoken om zich aan te sluiten bij het grote verbond tegen de ‘tijgers’ van Volantis, die een keizerrijk wilden oprichten, en had twintig jaar daarna Garse VII Gardenier van het Bereik gedood bij de Slag van Zomerveld.

Maar Argilac was oud geworden. Zijn befaamde zwarte haarbos was vergrijsd en hij kon niet langer vechten als vanouds.

Ten noorden van het Zwartewater werd het rivierengebied geregeerd door de bloedige hand van Harren de Zwarte van het Huis Rijk, koning van de Eilanden en Rivieren. Harrens ijzergeboren grootvader, Harwyn Hardhand, had de Drietand veroverd op Argilacs grootvader, Arrec, wiens eigen voorouders eeuwen eerder de laatste der rivierenkoningen hadden ontroond. Harrens vader had zijn domein naar het oosten uitgebreid tot aan Schemerdel en Rooswijk. Harren zelf had zijn bijna veertig jaar lange bewind voornamelijk gewijd aan de bouw van een kolossaal kasteel aan het Godsoog. Maar Harrenhal was eindelijk bijna voltooid, dus waren de ijzergeborenen weer vrij om op veroveringstocht te gaan. Geen koning in Westeros was zo gevreesd als Zwarte Harren, wiens wreedheid overal legendarisch was geworden. En geen koning in Westeros voelde zich zo bedreigd als Argilac – een oude krijger wiens enige erfgenaam een ongehuwde dochter was. Dus benaderde Argilac de Targaryens en bood heer Aegon de hand van zijn dochter aan, met als bruidsschat al het land ten oosten van het Godsoog, van de Drietand tot aan het Zwartewater.

De heer van Drakensteen deed een tegenaanbod: hij zou het land dat hem was aangeboden als bruidsschat aannemen als Argilac ook Masseyshoek opgaf, plus de bossen en velden ten zuiden van het Zwartewater tot aan het Wendwater en de bronnen van de Mander. Het pact zou verzegeld worden met een huwelijk tussen koning Argilacs dochter en Orys Baratheon, Aegons jeugdvriend.

Die voorwaarden verwierp Argilac de Arrogante woedend. Orys Baratheon was heer Aegons buitenechtelijke halfbroer, fluisterde men, en de Stormkoning weigerde zijn dochter te ontlenen door haar hand aan een bastaard te schenken. Het voorstel maakte hem zo kwaad dat hij zijn kalmte verloor. Hij liet de handen van Aegons afgezant afhakken en in een kistje terugsturen. ‘Dit zijn de enige handen die ik uw bastaard ooit zal schenken,’ schreef hij.

Aegon stuurde geen antwoord. In plaats daarvan riep hij zijn vrienden, banieren en voornaamste bondgenoten naar Drakensteen. Hun aantallen waren klein. De Velaryons van Driftmark en de Celtigars van Klauweiland hadden trouw gezworen aan de Targaryens. Van Masseyshoek kwamen heer Bar Emmon van Scherpenes en heer Massijs van Steendans, beide vazallen van Stormeinde, maar met nauwere banden met Drakensteen. Heer Aegon en zijn zusters overlegden met hen en bezochten de kasteelsept om te bidden tot de Zeven van Westeros, hoewel Aegon nooit eerder was beschreven als een godvruchtig man.

Op de zevende dag steeg er van de torens van Drakensteen een wolk raven op om heer Aegons besluit kenbaar te maken aan de Zeven Koninkrijken van Westeros. Ze vlogen naar de zeven koningen, de Citadel van Oudstee, heren van groot en van klein aanzien. Alle brachten ze dezelfde boodschap: vanaf die dag zou Westeros slechts één koning kennen. Zij die de knie bogen voor Aegon van het Huis Targaryen zouden hun landerijen en titels behouden. Zij die de wapens tegen hem opnamen, zouden worden verslagen, vernederd en gedood.

Over het aantal zwaarden waarmee Aegon en zijn zusters uitvoeren van Drakensteen, verschillen de verslagen. Sommige spreken van drieduizend, andere van slechts honderden. Het bescheiden Targaryen-leger kwam aan wal aan de noordoever van de mond van de Zwartwaterstroom, waar drie beboste heuvels rondom een klein vissersdorpje oprezen.

Ten tijde van de Honderd Koninkrijken was de riviermond geclaimd door talloze kleine koninkjes, onder wie de Donkerlyns van Schemerdel, de Massijsen van Steendans en de oude rivierkoningen, of ze nu Moddes, Visschers, Vaarens, Zwarte-wouds of Hoeks waren. De drie heuvels waren verschillende malen bekroond geweest met torens en vestingen die in latere oorlogen weer waren neergehaald. Nu waren er alleen gebroken stenen en overgroeide ruïnes over om de Targaryens te begroeten. Hoewel Stormeinde en Harrenhal beide de riviermond claimden, was hij onverdedigd, en de dichtstbijzijnde kastelen waren die van kleinere heertjes zonder veel macht of vermogen

om oorlog te voeren – heertjes die bovendien weinig reden hadden om dol te zijn op hun leenheer in naam, Harren de Zwarte.

Aegon Targaryen trok snel een palissade van boomstammen en aarde op om de hoogste heuvel en stuurde zijn zusters erop uit om de overgave van de nabijgelegen kastelen te aanvaarden. Rooswijck gaf zich zonder slag of stoot over aan Rhaenys en de goudogige Meraxes. Bij Stookewaard werd Visenya beschoten door kruisboogschutters, totdat Vhagar de daken van de donjon van het kasteel in brand stak. Toen gaven ook zij zich over.

De eerste ware beproeving van de Veroveraar kwam van de heren Donkerlyn van Schemerdel en Scaep van Maagdenpoel, die de handen ineensloegen en met drieduizend man naar het zuiden marcheerden om de indringers terug de zee in te drijven. Aegon stuurde Orys Baratheon om hun opmars te stuiten terwijl hij ze met Balerion vanuit de lucht belaagde. In de eenzijdige strijd die volgde, kwamen beide heren om. Donkerlyns zoon en Scaeps broer openden daarna de poorten van hun kastelen en zwoeren hun zwaarden toe aan het Huis Targaryen. Destijds was Schemerdel de voornaamste haven van Westeros aan de Zee-engte; de stad was rijk en welvarend geworden van de handel die door zijn haven vloeide. Visenya Targaryen liet de stad niet plunderen, maar aarzelde niet haar rijkdommen te vorderen, waardoor de schatkisten van de veroveraars aanzienlijk werden aangevuld.

Dit is wellicht een geschikt punt om uit te weiden over de verschillende temperamenten van Aegon Targaryen en zijn zusters en koninginnen.

Visenya, de oudste, was evenzeer een krijger als Aegon zelf, even comfortabel in maliën als in zijde. Ze droeg het Valyrische slagzwaard Donkere Zuster en gebruikte het met vaardigheid, want ze had van kleins af aan samen met haar broer getraind. Hoewel ze het zilvergouden haar en de paarse ogen van Valyria had, was haar schoonheid wreed en streng. Zelfs zij die het meest van Visenya hielden, beschouwden haar als streng, ernstig en rancuneus, en het gerucht ging dat ze experimenteerde met vergiffen en duistere tovenarijen.

Rhaenys, de jongste van de drie, was alles wat haar zuster niet was: speels, impulsief, nieuwsgierig en geneigd tot bevestigingen. Ze was geen ware krijger en hield meer van muziek, dans en poëzie – ze onderhield vele dichters, mommers en poppenspelers. Toch zegt men dat Rhaenys meer tijd op haar draak doorbracht dan haar broer en zuster bij elkaar, want meer dan van wat ook hield ze van vliegen. Ze zou ooit gezegd hebben dat ze voor haar dood een keer op Meraxes de Zee van Zonsondergang over wilde vliegen om te zien wat er ten westen van het water lag. Terwijl niemand er ooit aan twijfelde dat Visenya trouw was aan haar broer en echtgenoot, omringde Rhaenys zich met knappe jongemannen, die ze (volgens gefluisterde geruchten) zelfs uitnodigde in haar slaapvertrekken wanneer Aegon bij haar oudere zus sliep. Ondanks die geruchten kon het niemand aan het hof ontgaan dat de koning voor elke nacht die hij bij Visenya doorbracht, er tien bij Rhaenys sliep.

Aegon Targaryen zelf was voor zijn tijdgenoten een even groot raadsel als voor ons. Bewapend met het Valyrisch stalen zwaard Zwartvier werd hij gerekend tot de beste krijgers van zijn tijdperk, maar hij schepte geen plezier in krijgshaftige prestaties en reed nooit mee in toernooien. Zijn draak was Balerion de Zwarte Verschrikking, maar hij vloog alleen wanneer hij de strijd in ging of snel ver wilde reizen. Zijn indrukwekkende verschijning trok volgelingen aan, maar afgezien van zijn jeugdkameraad Orys Baratheon had hij geen echte vrienden. Vrouwen voelden zich tot Aegon aangetrokken, maar hij bleef zijn zusters eeuwig trouw. Hij had veel vertrouwen in zijn kleine raad en zusters en liet het dagelijkse bestuur van het domein voor een groot deel aan hen over... maar wanneer hij het nodig achtte, aarzelde hij niet het bevel te nemen. Hoewel hij hardhandig optrad tegen rebellen en verraders, was hij edelmoedig tegenover vijanden die de knie bogen.

Dat toonde hij voor het eerst bij het Aegon-fort, het geïmproviseerde kasteel van hout en aarde dat hij had gebouwd op wat vanaf die dag bekendstond als Aegons Hoge Heuvel. Nadat hij

een tiental kastelen had buitgemaakt en de mond van het Zwarte-water aan beide kanten van de rivier had veiliggesteld, riep hij de verslagen heren bij zich. Daar wierpen ze hun zwaarden neer aan zijn voeten, waarna Aegon ze liet opstaan en ze hun land en titels teruggaf. Zijn oudste aanhangers ontvingen nieuwe eerbewijzen. Daemon Velaryon, heer der Getijden, werd benoemd tot meester der schepen, bevelhebber van de koninklijke vloot; Triston Massijs, heer van Steendans, tot wetmeester; en Crispian Celtigar tot muntmeester. Orys Baratheon beschreef Aegon als ‘mijn schild, mijn trouwe vriend, mijn sterke rechterhand’. Zodoende wordt hij door maesters gezien als de eerste Hand des Konings.

De traditie van heraldische banieren bestond onder de heren van Westeros al lang, maar de drakenheren van Oud Valyria hadden ze nooit gedragen. Toen Aegons ridders zijn grote zijden krijgsvaandel ontrolden, met een driekoppige, vuurspuwende rode draak op een zwart veld, zagen de heren dat als een teken dat hij waarlijk een van hen was geworden, een waardige hoge koning voor Westeros. Toen Visenya een diadeem van Valyrisch staal met robijnen op zijn hoofd zette en Rhaenyshem uitriep tot ‘Aegon, Eerste van die Naam, koning van gans Westeros en Schild van Zijn Volk’, brulden de draken en juichten de edelen... maar schreeuwden de kleine luiden – vissers, boeren en huisvrouwen – het hardst.

De zeven koningen die Aegon de Draak van plan was te onttronen, juichten echter niet. In Harrenhal en Stormeinde hadden Harren de Zwarte en Argilac de Arrogante hun banierenmanschappen al bijeengeropen. In het westen reed koning Mern van het Bereik over de Zeeweg naar de Rots van Casterling om te vergaderen met koning Loren Lannister. De vorstin van Dorne stuurde een raaf naar Drakensteen met het aanbod zich bij Aegon aan te sluiten tegen de Stormkoning... maar als gelijke en bondgenoot, niet als onderdaan. Een tweede aanbod om een verbond te vormen kwam van de kind-koning van het Adelaarsnest, Ronneel Arryn, wiens moeder voor de steun van de Vallei tegen Zwarte Harren al het land ten oosten van de

Groene Vork van de Drietand wilde. Zelfs in het Noorden overlegde Torhen Stark van Winterfel tot diep in de nacht met zijn baanderheren om te besluiten wat er gedaan moest worden aan die veroveraar in de dop. Het hele rijk wachtte met ingehouden adem op Aegons volgende zet.

Al enkele dagen na Aegons kroning waren zijn legers weer op pad. Het grootste deel van zijn krijgsmacht stak de Zwartwaterstroom over en marcheerde onder Orys Baratheon naar Stormeinde. Koningin Rhaenys vergezelde hem op Meraxes met de zilveren schubben. Daemon Velaryon verliet met de Targaryen-vloot de Zwartwaterbaai en voer noordwaarts, naar Meeuwstede en de Vallei. Zij werden vergezeld door koningin Visenya en Vhagar. De koning zelf trok op naar het noordwesten, naar het Godsoog en Harrenhal, de gigantische vesting die de trots en obsessie van Zwarte Harren was. Hij had er de laatste steen aan gelegd en was er ingetrokken op dezelfde dag dat Aegon landde bij het toekomstige Koningslanding.

Alle drie expedities van de Targaryens ondervonden felle tegenstand. De heren Errol, Fel en Beukelaar, vazallen van Stormeinde, verrasten de voorste troepen van Orys Baratheons leger terwijl ze het Wendwater overstaken en slachtten duizend man af voordat ze weer tussen de bomen verdwenen. Een haastig verzamelde Arryn-vloot, versterkt met twaalf Braavosi-oorlogsschepen, versloeg de Targaryen-vloot voor Meeuwstede. Onder de doden was Aegons admiraal, Daemon Velaryon. Aegon zelf werd aan de zuidoever van het Godsoog tot tweemaal toe aangevallen. De Slag van het Riet was een zege voor de Targaryens, maar bij de Treurwilgen leden ze zware verliezen toen twee van Harrens zonen het meer overstaken in sloepen met gedempte roeispanten en hun achterhoede aanvielen.

Maar deze verliezen bleken slechts tijdelijke tegenslagen, want Aegons vijanden hadden geen antwoord op zijn draken. De troepen van de Vallei brachten een derde van de Targaryenschepen tot zinken en maakten er bijna net zoveel buit, maar toen Visenya uit de hemel op hen neerdaalde, vlogen hun schepen in brand. Errol, Fel en Beukelaar verborgen zich in de hun

bekende wouden totdat koningin Rhaenys Meraxes op hen losliet en er een muur van vlammen door het woud trok en de bomen vlam vatten. En toen de overwinnaars van de Treurwilgen terugvoeren naar Harrenhal, hadden ze geen verweer toen ze Balerion op hen zagen neerdalen. Harrens sloepen vergingen tot as. Harrens zonen ook.

Aegons tegenstanders werden ook geplaagd door andere vijanden. Terwijl Argilac de Arrogante met zijn vazallen in Stormeinde zat, maakten piraten van de Stapstenen van hun afwezigheid gebruik om de kust van Kaap Gram te plunderen, en verschenen er uit de Rode Bergen Dornse rovers in de marken. In de Vallei had de jonge koning Ronneel te kampen met een opstand op de Drie Zusters, waar de Zustermannen hun leenmanstrouw aan de Vallei verwierpen en vrouwe Marla Schei grond uitriepen tot hun koningin.

Maar vergeleken met het lot van Harren de Zwarte waren dat maar kleine ergernissen. Hoewel het Huis Rijk al drie generaties over het rivierengebied heerste, voelde het volk van de Drietand geen genegenheid voor hun onderdrukkers. Bij de bouw van Harrenhal waren duizenden dwangarbeiders de dood ingejaagd, het land was geplunderd voor bouw materiaal en zowel heren als kleine luiden waren tot de bedelstaf gebracht door Harrens goudzucht. Nu kwam het rivierengebied tegen Harren in opstand, aangevoerd door heer Edmyn Tulling van Stroomvliet. Toen Tulling de oproep ontving om Harrenhal te komen helpen verdedigen, verklaarde hij zich voor de Targaryens, hees de drakenvlag boven zijn kasteel en reed er met ridders en boogschutters op uit om zich bij Aegon aan te sluiten. Zijn openlijke verzet gaf ook de andere rivierheren moed. Een voor een lieten de heren van de Drietand Harren in de steek en verklaarden zich voor Aegon de Draak. Zwartewoud, Mallister, Vannis, Vaaren, Pijper, Frey, Sterk... allen riepen ze hun kleine luiden op en marcheerden naar Harrenhal.

Plotseling in de minderheid trok koning Harren zich terug in zijn zogenaamd onneembare bolwerk. Harrenhal was het grootste kasteel ooit in Westeros; het had vijf immense torens, een

onuitputtelijke bron van schoon water, enorme onderaardse gewelven vol voorraden en zware muren van zwarte steen die te hoog waren voor ladders en te dik om door een ram doorbroken of door blijden verbrijzeld te worden. Harren vergrendelde zijn poorten en bereidde zich met zijn overgebleven zonen en aanhangers voor op een belegering.

Aegon voelde daar niets voor. Nadat zijn strijdmachten zich hadden aangesloten bij die van Edmyrn Tulling en de andere rivierheren, en ze het kasteel hadden omsingeld, stuurde hij een maester met een vredesvlag naar de poort om te onderhandelen. Harren kwam naar buiten om met Aegon te spreken – hij was oud en grijs, maar nog altijd krijgshaftig in zijn zwarte harnas. De koningen hadden ieder hun banierdrager en maester bij zich, dus zijn hun woorden opgetekend.

‘Geef u over,’ begon Aegon, ‘en u mag heer van de IJzereilanden blijven. Geef u over, en uw zonen zullen overleven om u op te volgen. Ik sta met achtduizend man voor uw muren.’

‘Wie er voor mijn muren staat, baart mij geen zorgen,’ zei Harren. ‘Mijn muren zijn sterk en dik.’

‘Maar niet hoog genoeg om draken buiten te houden. Draken vliegen.’

‘Ik heb gebouwd van steen,’ zei Harren. ‘Steen brandt niet.’

Waarop Aegon zei: ‘Wanneer de zon ondergaat, zal uw bloedlijn ten einde komen.’

Volgens de overlevering spuwde Harren toen en keerde terug naar zijn kasteel. Eenmaal binnen stuurde hij zijn troepen tot de laatste man de borstweringen op, bewapend met speren, bogen en kruisbogen. Hij beloofde land en rijkdom aan de man die de draak wist te vellen. ‘Als ik een dochter had, zou ik de drakendoder haar hand ook schenken,’ verklaarde Harren. ‘In plaats daarvan mag hij een van Tullings dochters hebben, of alle drie als hij wil. Of een van Zwartewouds gebroed, of een van Sterks, welk meisjeskind dan ook van die verraders van de Drietand, die heren van gele modder.’ Daarna trok hij zich omringd door zijn koninklijke garde terug in zijn toren om te dineren met zijn nog levende zonen.

Terwijl het laatste zonlicht vervaagde, tuurden de mannen van Zwarte Harren de schemering in, hun handen op hun speren en kruisbogen. Er verscheen geen draak, en allicht dachten sommigen van hen dat Aegon een loze bedreiging had geuit. Maar Aegon liet Balerion hoog de lucht in vliegen, hoger en hoger, totdat de draak nog maar een vliegje op de maan leek. Pas toen zette hij de afdaling in – binnen de kasteelmuren. Balerion schoot door de nacht op vleugels zwart als pek, en toen de torens van Harrenhal onder hem opdoemden, brulde de draak woedend en overgoot ze met zwart vuur, doorschoten met rode krullen.

Steen brandt niet, had Harren gepocht, maar zijn kasteel bestond niet uitsluitend uit steen. Hout en wol, hennep en stro, brood, gezouten vlees en granen – ze vatten allemaal vlam. Harrens ijzermannen waren evenmin van steen. Rokend, krijsend en gehuld in vlammen renden ze binnenplaatsen over en tuimelden van de borstweringen om op de grond te sterven. En zelfs steen barst en smelt als het vuur heet genoeg is. De rivierheren buiten het kasteel vertelden later dat de torens van Harrenhal rood gloeiden in de nacht, als vijf immense kaarsen... en net als kaarsen begonnen ze te vervormen en te smelten, en liepen er stroompjes gesmolten steen over hun zijkanten omhoog. Harren en zijn laatste zonen kwamen om in de vlammen die zijn monsterlijke vesting die nacht verzwolgen. Het Huis Rijk stierf met hem, evenals de grip van de IJzereilanden op het rivierengebied. De dag daarop aanvaardde koning Aegon voor de rokende ruïnes van Harrenhal een eed van trouw van Edmyn Tulling van Stroomvliet en benoemde hij hem tot Opperheer van de Drietand. De andere rivierheren bewezen hun beiden hulde – aan Aegon als koning en aan Tulling als leenheer. Toen de as was afgekoeld en het kasteel veilig te betreden was, werden de zwaarden van de verslagenen verzameld en naar het Aegon-fort gebracht. Veel zwaarden waren door het drakenvuur gebroken, gesmolten of verwrongen tot slierten staal.

In het zuiden en oosten toonden de vazallen van de Stormkoning zich een stuk trouwer dan die van koning Harren. Argilac

verzamelde in Stormeinde een enorme strijdmacht om zich heen. De zetel van de Durrandons was een machtig bastion met een buitenmuur nog sterker en dikker dan die van Harrenhal. Ook dit kasteel werd onneembaar geacht. Het nieuws van koning Harrens dood bereikte de oren van zijn oude vijand koning Argilac al snel. De heren Fel en Beukelaar, die zich terugtrokken voor de naderende horde (heer Errol was gesneuveld), hadden hem bericht gestuurd over koningin Rhaenys en haar draak. De oude krijgerkoning tierde dat hij niet van plan was te sterven zoals Harren, geroosterd in zijn eigen kasteel als een speenvarken met een appel in zijn mond. Hij was de strijd niet vreemd en zou zijn lot zelf bepalen, met zijn zwaard in zijn hand. En dus reed Argilac de Arrogante een laatste maal uit vanuit Stormeinde om zijn vijanden het hoofd te bieden in het open veld.

De komst van de Stormkoning verraste Orys Baratheon en zijn mannen niet. Koningin Rhaenys had Argilac vanaf Meraxes uit Stormeinde zien vertrekken en had de Hand des Konings uitvoerig verslag gedaan van de aantallen en opstelling van hun vijand. Orys nam een strategische positie in op de heuvels ten zuiden van Bronspoort en groef zich daar in om de komst van de stormlanders af te wachten.

Toen de legers elkaar troffen, deden de stormlanden hun naam eer aan. Die ochtend begon er een gestage regenval die tegen de middag was uitgegroeid tot een gierende storm. Koning Argilacs baanderheren trachtten hem te overreden zijn aanval uit te stellen tot de volgende dag, in de hoop dat de regen zou overtrekken, maar de Stormkoning had bijna dubbel zoveel mannen als de veroveraars en bijna vier keer zoveel ridders en zware cavalerie. De doorweekte Targaryen-banieren op zijn heuvels maakten hem razend, en het ontging de oude veteraan van vele veldslagen niet dat de regen aanwaaide vanuit het zuiden, recht in de gezichten van de Targaryen-troepen op de heuvels. Argilac de Arrogante gaf bevel om aan te vallen, waarna de slag die de geschiedenis kent als de Laatste Storm losbarstte.

De strijd hield aan tot diep in de nacht en was een bloedige aangelegenheid, veel minder eenzijdig dan Aegons verovering van Harrenhal. Driemaal leidde Argilac zijn ridders in een charge tegen Baratheons stellingen, maar de hellingen waren steil en de regen had de grond zacht en modderig gemaakt. Hun strijdrossen kwamen slechts moeizaam en struikelend vooruit, en de charges verloren alle cohesie en tempo. Het verging de stormlanders beter toen ze hun speerdragers te voet de heuvels op stuurden. Verblind door de regen zagen de indringers hen te laat, en de natte pezen maakten de bogen van de boogschutters nutteloos. Een heuvel viel, toen nog een, en de vierde en laatste charge van de Stormkoning en zijn ridders brak door het midden van Baratheons linies... en kwam prompt oog in oog met koningin Rhaenys en Meraxes. Zelfs op de grond toonde de draak zich een vervaarlijke tegenstander. Dickon Morrigen en de Bastaard van Zwarthaven, die de voorhoede aanvoerden, werden verzwolgen door drakenvuur, samen met de ridders van Argilacs persoonlijke garde. Hun strijdrossen raakten in paniek en sloegen op de vlucht. Ze botsten tegen de ruiters achter zich en stortten de charge in chaos. De Stormkoning zelf werd uit het zadel geworpen.

Toch vocht Argilac door. Toen Orys Baratheon met zijn mannen de modderige heuvel afkwam, zag hij de oude koning zes mannen afweren, met nog eens zoveel lichamen aan zijn voeten. ‘Aan de kant,’ beval Baratheon. Hij steeg af om de Stormkoning op gelijke voet te treffen en bood hem een laatste kans zich over te geven. In plaats daarvan vervloekte Argilac hem. Dus gingen ze elkaar te lijf, de oude krijgerkoning met zijn wapperende witte haar en Aegons woeste, zwartbebaarde Hand. Volgens de verhalen brachten de twee mannen elkaar wonden toe, maar ging de wens van de laatste Durrandon uiteindelijk in vervulling en stierf hij met zijn zwaard in zijn hand en een vloek op zijn lippen. De dood van hun koning ontmoedigde de stormlanders volledig, en toen het bericht zich verspreidde dat Argilac was gesneuveld, wierpen zijn heren en ridders hun zwaarden neer en vluchtten.

Een paar dagen lang vreesde men dat Stormeinde hetzelfde lot wachtte als Harrenhal, want Argilacs dochter Argella sloot de poorten voor Orys Baratheon en het Targaryen-leger en riep zichzelf uit tot Stormkoningin. Toen Rhaenys op Meraxes het kasteel in vloog om te onderhandelen, zwoer ze dat de verdedigers van Stormeinde liever tot de laatste man zouden sterven dan de knie te buigen. ‘Mijn kasteel kunt u wellicht innemen, maar daarmee maakt u slechts beenderen, bloed en as buit,’ zei ze. Maar haar garnizoenssoldaten bleken minder gretig om te sterven. Die nacht hesen ze een vredesvlag, openden de kasteelpoort en leverden vrouwe Argella naakt, gekneveld en in ketens af bij Orys Baratheons kamp.

Men zegt dat Baratheon haar met eigen handen losmaakte, zijn mantel om haar heen sloeg, haar wijn inschonk en beminnelijk tegen haar sprak over haar vaders moed en de manier waarop hij was gestorven. En later nam hij om de gesneuvelde koning te eren het wapen en de woorden van de Durrandons over. De gekroonde hertenbok werd zijn zegel, Stormeinde zijn zetel en vrouwe Argella zijn vrouw.

Nu het rivierengebied en de stormlanden in handen waren van Aegon en zijn bondgenoten was het de overgebleven koningen van Westeros duidelijk dat ook hun beurt zou komen. In Winterfel riep koning Torhen zijn banieren op. Gezien de immense afstanden in het Noorden wist hij dat het tijd zou kosten een leger te verzamelen. Koningin Sharra van de Vallei, regentes van haar zoon Ronneel, zocht de veiligheid van het Adelaarsnest op, stelde haar verdediging op en stuurde een leger naar de Bloedpoort, de toegangsweg tot de Vallei. In haar jeugd was koningin Sharra geprezen als ‘de Bloem van de Berg’, de knapste jonkvrouw in de Zeven Koninkrijken. Mogelijk in een poging Aegon te betoveren met haar schoonheid stuurde ze hem een portret van haarzelf en bood ze aan hem te huwen op voorwaarde dat hij haar zoon Ronneel benoemde tot zijn erfgenaam. Hoewel het portret hem uiteindelijk wel bereikte, is het onbekend of Aegon haar voorstel ooit heeft beantwoord. Hij had al twee koninginnen, en Sharra

Arryn was tegen die tijd een verwelkte bloem, tien jaar ouder dan hij.

Ondertussen hadden de twee grote westelijke koningen een verbond gesloten en hun eigen legers op de been gebracht, vastberaden om Aegon voor eens en altijd te stuiten. Vanuit Hooggaarde kwam Mern IX Gardener, koning van het Bereik, met een machtig leger. Bij de muren van Slot Guldenloo, zetel van de Rowins, sloot hij zich aan bij Loren I Lannister, koning van de Rots, die met zijn eigen leger uit de westerlanden kwam. Samen voerden de twee koningen de machtigste strijdmacht aan die Westeros ooit had gezien, vijftienduizend man sterk, onder wie zo'n zeshonderd grote en kleine heren en meer dan vijfduizend ridders te paard. 'Onze ijzeren vuist,' pochte koning Mern. Zijn vier zonen reden aan zijn zijde, en zijn beide kleinzonen dienden hem als schildknapen. De twee koningen draalden niet lang bij Guldenloo – een strijdmacht van die omvang moet in beweging blijven, anders eet hij het omliggende platteland kaal. De bondgenoten vertrokken onmiddellijk en marcheerden door hoog gras en gouden tarwevelden naar het noordnoordwesten.

Aegon, op de hoogte van hun komst, verzamelde zijn eigen strijdmachten in zijn kamp aan het Godsoog en trok op om deze nieuwe vijanden het hoofd te bieden. Hij beschikte over maar een vijfde van de aantallen van de twee koningen, van wie een groot deel nog trouw was aan de rivierheren, wier eed aan de Targaryens nog pril en onbeproefd was. Door de kleinere omvang van zijn leger kon Aegon sneller manoeuvreren dan zijn vijanden. Bij het plaatsje Steensept sloten zijn koninginnen zich weer bij hem aan met hun draken – Rhaenys vanuit Stormeinde en Visenya van de Nes van Scheurklauw, waar ze enthousiaste geloften van trouw had aanvaard van de plaatselijke heren. Samen keken de drie Targaryens vanuit de lucht toe terwijl Aegons leger de bovenloop van het Zwartewater overstak en zuidwaarts snelde.

De twee legers troffen elkaar op de weidse, open vlaktes ten zuiden van het Zwartewater, niet ver van waar later de Goud-

weg zou lopen. De twee koningen verkneukelden zich toen hun verkenners hun verslag deden van de aantallen en de opstelling van de Targaryens. Het zag ernaar uit dat zij vijf man hadden voor elke man van Aegon, en het verschil in heren en ridders was nog groter. Het land was weids en open, vol gras en tarwe zo ver het oog reikte, ideaal voor zware cavalerie. Aegon Targaryen stond niet opgesteld op hogergelegen posities, zoals Orys Baratheon bij de Laatste Storm, en de grond was stevig, niet modderig, noch geteisterd door regen. Het was een windेरige maar wolkeloze dag. Er was al zeker twee weken geen druppel gevallen.

Koning Mern had anderhalf keer zoveel mannen als koning Loren en eiste daarom de eer op om de centrale linie aan te voeren. Zijn zoon en erfgenaam, Edmund, kreeg het bevel over de voorhoede. Koning Loren en zijn ridders vormden de rechterflank, heer Eikhart de linker. Aangezien er geen natuurlijke barrières waren om het Targaryen-leger klem te zetten, hadden de twee koningen bedacht langs beide flanken om Aegon heen te trekken en hem in de rug aan te vallen terwijl hun ‘ijzeren vuist’, een wigformatie van ridders en heren in harnas, door het midden van Aegons linies beukte.

Aegon Targaryen stelde zijn mannen op in een halvemaansformatie, stijf van de speren en pieken, met boog- en kruisboogschutters vlak achter de speerdraggers en lichte cavalerie aan de flanken. Hij droeg het bevel over aan Jon Scaep van Maagdenpoel, een van de eerste tegenstanders die zich bij hem hadden aangesloten. De koning zelf wilde samen met zijn koninginnen vanuit de lucht deelnemen aan de strijd. Het gebrek aan regen was ook Aegon niet ontgaan. Het gras en de tarwe rondom de legers waren rijp voor de oogst... en kurkdroog.

De Targaryens wachtten tot de twee koningen op hun trompetten bliezen en onder een zee van banieren naar voren stormden. Koning Mern leidde de charge door het midden persoonlijk op zijn goudkleurige hengst; naast hem reed zijn zoon Gawen met zijn banier, een groene hand op een wit veld. Aangespoord door hoorns en trommels denderden de Gardeniërs

en Lannisters brullend en schreeuwend door een storm van pijlen op hun vijanden af. Ze verpletterden de Targaryen speerdragers en verbraken hun linies. Maar toen arriveerden Aegon en zijn zusters in de lucht. Aegon vloog op Balerion door een storm van speren, stenen en pijlen over de vijandelijke linies en dook herhaaldelijk neer om zijn vijanden met vlammen te overspoelen. Rhaenys en Visenya staken voor en achter de vijandelijke strijdmachten vuren aan. De droge grassprietten en tarwehalmen vatten gretig vlam. De wind wakkerde de vuren aan en blies de rook in de gezichten van de oprukkende linies van de twee koningen. Hun paarden schrokken van de geur van vuur, en toen de rook dikker werd, verblindde hij paarden en ruiters. Overall om hen heen verschenen muren van vlammen, en hun linies begonnen te breken. Heer Scaeps mannen stonden veilig uit de wind paraat met hun bogen en speren en rekenden snel af met de verbrande en brandende mannen die uit de vuurzee strompelden.

Het Veld van Vuur, werd de slag achteraf genoemd. Meer dan vierduizend man kwamen in de vlammen om. Nog eens duizend sneuvelden door zwaarden, speren en pijlen. Tienduizenden liepen brandwonden op, sommige zo ernstig dat ze levenslange littekens achterlieten. Onder de doden waren Koning Mern IX, zijn zonen, kleinzonen, broers, neven en andere verwanten. Een neef bleef nog drie dagen leven. Toen hij aan zijn brandwonden overleed, stierf het Huis Gardenier met hem. Koning Loren van de Rots had de slag overleefd door dwars door een muur van vlammen en rook te vluchten toen hij inzag dat ze hadden verloren.

De Targaryens verloren minder dan honderd man. Koningin Visenya werd in haar schouder getroffen door een pijl, maar herstelde voorspoedig. Terwijl zijn draken de lijken opschrokten, liet Aegon de zwaarden van de doden verzamelen en stuurde ze stroomafwaarts over de rivier.

Loren Lannister werd de volgende dag gevangengenomen. De koning van de Rots legde zijn zwaard en kroon aan Aegons voeten en boog de knie. Aegon kwam zijn beloften na. Hij hielp

zijn verslagen vijand overeind, gaf hem zijn land en adellijke titel terug en benoemde hem tot heer van de Rots van Casterling en Landvoogd van het Westen. Heer Lorens baanderheren volgden zijn voorbeeld, evenals veel heren uit het Bereik, of tenminste diegenen die het drakenvuur hadden overleefd.

Toch was de verovering van het westen nog niet voltooid, dus nam Aegon afscheid van zijn zusters en vertrok naar Hooggaarde, in de hoop daar de overgave in ontvangst te nemen voordat de macht gegrepen kon worden door een pretendent. Toen hij bij het kasteel aankwam, was het in handen van de hofmeester, Harlan Tyrel, wiens voorvaderen de Gardeniers al eeuwen dienden. Tyrel droeg de sleutels van het kasteel zonder verzet over en legde een eed af aan de Veroveraar. Als beloning schonk Aegon hem Hooggaarde en alle bijbehorende gebieden, benoemde hem tot Landvoogd van het Zuiden en Opperheer van de Mander, en gaf hem het gezag over alle voormalige vazallen van het Huis Gardenier.

Het was koning Aegons intentie verder naar het zuiden door te zetten en de overgave van Oudstee, het Prieel en Dorne af te dwingen, maar in Hooggaarde ontving hij bericht van een nieuw gevaar. Torhen Stark, koning in het Noorden, had de Nek doorkruist en was het riviereengebied in getrokken aan het hoofd van dertigduizend wilde noorderlingen. Aegon keerde direct om naar het noorden om hem te confronteren en snelde op Balerions vleugels voor zijn leger uit. Hij stuurde ook bericht aan zijn twee koninginnen, en aan alle heren en ridders die de knie voor hem hadden gebogen na Harrenhal en het Veld van Vuur. Toen Torhen Stark de oevers van de Drietand bereikte, werd hij ten zuiden van de rivier opgewacht door een leger anderhalf maal zo groot als het zijne. Rivierheren, westerlingen, stormlanders, mannen van het Bereik... ze waren allemaal gekomen. En boven hun kamp cirkelden Balerion, Meraxes en Vhagar rond in de hemel.

Torhens verkenners hadden de ruïnes van Harrenhal gezien, waar onder het puin nog altijd trage, rode vuren brandden. De koning in het Noorden had ook verslagen gehoord van het

Veld van Vuur. Hij wist dat hem eenzelfde lot kon wachten als hij de rivier probeerde over te steken. Enkelen van zijn baanderheren drongen toch op een aanval aan, ervan overtuigd dat hun noordelijke moed die dag zou winnen. Anderen drongen op terugtrekking naar de Motte van Cailin en stellingname op noordelijke bodem aan. Brandon Sneeuw, 's konings bastaardbroer, bood aan in het holst van de nacht in zijn eentje de Drietand over te steken en de draken in hun slaap te doden.

Koning Torhen stuurde Brandon Sneeuw inderdaad de Drietand over, maar samen met drie maesters, en niet als drakender, maar als onderhandelaar. De hele nacht lang gingen er berichten over en weer. Die ochtend stak Torhen zelf de Drietand over, en op de zuidoever knielde hij neer, legde de oeroude kroon van de koningen van Winter aan Aegons voeten en zwoer zijn man te zijn. Toen hij weer opstond, was hij niet langer koning, maar heer van Winterfel en Landvoogd van het Noorden. Sindsdien kent men Torhen Stark als de Koning die Knieldede... maar geen enkele noorderling liet zijn verkoolde botten aan de Drietand achter, en de zwaarden die Aegon van heer Stark en zijn vazallen ontving, waren niet gebroken, gesmolten of verwrongen.

Opnieuw scheidden de wegen van Aegon Targaryen en zijn koninginnen zich. Aegon ging terug naar het zuiden en rukte op naar Oudstee, en zijn zusters klommen op hun draken – Visenya voor een tweede poging de Vallei van Arryn te veroveren, en Rhaenys om naar Zonnespeer en de woestijnen van Dorne te vliegen.

Sharra Arryn had de verdedigingswerken van Meeuwstede versterkt, een sterke krijgsmacht naar de Bloedpoort gestuurd en de garnizoenen in Steen, Sneeuw en Lucht – de wegsteden die de toegang tot het Adelaarsnest verdedigden – verdrievoudigd. Al die bescherming bleek nutteloos toen koningin Visenya er op Vhagars leerachtige vleugels overheen vloog en landde op het binnenhof van het Adelaarsnest. Toen de regentes van de Vallei samen met tien wachters naar buiten snelde om haar te confronteren, zat Visenya met Ronneel Arryn op haar knie, zijn verwonderde blik op de draak gericht. ‘Moeder, mag ik met de

vrouwe gaan vliegen?’ vroeg de kind-koning. Er werd geen bedreiging geuit, geen kwaad woord gewisseld. In plaats daarvan lachten de koninginnen elkaar toe en wisselden beleefdheden uit. Vervolgens liet Sharra de drie kronen halen (haar eigen regentessenkroon, de kleine kroon van haar zoon en de Valkenkroon van de koningen van Berg en Vallei, die de Arryns duizend jaar hadden gedragen) en overhandigde ze samen met de zwaarden van haar garnizoen aan Visenya. Men zegt dat de kleine koning daarna driemaal om de top van de Reuzenlans vloog en toen hij landde nog slechts heer was. Aldus voegde Visenya Targaryen de Vallei van Arryn bij het rijk van haar broer.

Rhaenys Targaryens verovering verliep minder eenvoudig. De Vorstenpas, de doorgang door de Rode Bergen, werd verdedigd door een leger Dornse speerdraggers, maar Rhaenys ging niet de strijd met hen aan. Ze vloog over de pas heen, over het rode en witte zand, en landde in Veeth om de overgave van het kasteel te eisen. Ze ontdekte echter dat het kasteel verlaten was. In het dorp onder aan de kasteelmuren vond ze nog slechts vrouwen en kinderen. Op de vraag waar hun heren waren gebleven, antwoordden ze slechts: ‘Weg.’ Rhaenys volgde de rivier naar Godengenade, zetel van het Huis Allyrion, maar ook dat kasteel was verlaten. Steeds verder vloog ze. Waar de Groenebloed in zee uitliep, vond ze de Plankenstad, waar honderden sloepen, vissersbootjes, binnenschepen, woonboten en onttakelde schepen met touwen en kettingen aan elkaar lagen en een drijvende stad vormden. Terwijl ze er op Meraxes overheen cirkelde, zag ze echter maar een paar oude vrouwen en kleine kinderen naar haar opkijken. Ten slotte bracht Rhaenys’ vlucht haar naar Zonnespeer, de oeroude zetel van het Huis Martel, waar de vorstin van Dorne haar in haar verlaten kasteel opwachtte. Meria Martel was tachtig jaar oud en had er daarvan zestig over Dorne geregeerd. Ze was immens dik, blind en haast kaal, met een vale, losse huid. Argilac had haar ‘de gele pad van Dorne’ genoemd, maar leeftijd noch blindheid had haar verstand beneveld.

‘Ik weiger tegen u te vechten,’ zei vorstin Meria tegen Rhaenys.

‘Noch zal ik voor u neerknielen. Dorne heeft geen koning. Vertel dat maar aan uw broer.’

‘Dat zal ik doen,’ antwoordde Rhaenys, ‘maar we komen terug, vorstin, en de volgende keer zal onze komst gepaard gaan met vuur en bloed.’

‘Uw woorden,’ zei vorstin Meria. ‘De onze zijn “onoverwonnen, ongebogen, ongebroken”. U kunt ons verbranden, vrouwe... maar u zult ons nooit overwinnen, ons doen buigen of ons breken. Dit is Dorne en u bent hier niet gewenst. U bent gewaarschuwd.’

Aldus namen koningin en vorstin afscheid, en bleef Dorne onveroverd.

In het westen ontving Aegon een warmer welkom. De grootste stad van heel Westeros, Oudstee, had dikke muren en werd bestuurd door de Hoogtorens van Hoogtoren, het oudste, rijkste en machtigste huis van het Bereik. Oudstee was tevens het centrum van het Geloof en de woonplaats van de Hoge Septon, Vader der Gelovigen; aan deze stem van de nieuwe goden op aarde gehoorzaamden miljoenen godvruchtige mensen door het hele rijk (behalve in het Noorden, waar de oude goden nog altijd heersten) en de wapens van het Strijdbare Geloof, de krijgersordes die door de kleine luiden de ‘Sterren en Zwaarden’ worden genoemd.

Toen Aegon Targaryen en zijn leger Oudstee naderden, stonden de stadspoorten echter open en wachtte heer Hoogtoren Aegon op om hem trouw te zweren. Het bleek dat de Hoge Septon zich, nadat het nieuws over Aegons landing Oudstee had bereikt, zeven dagen en nachten lang in de Sterrensept had opgesloten om de goden om raad te vragen. Hij had geen ander voedsel tot zich genomen dan brood en water, zei men, en al zijn tijd doorgebracht in gebed, waarbij hij alle altaren afgang. En op de zevende dag had de Oude Vrouw haar lamp opgetild om hem het juiste pad te tonen. Als Oudstee de wapens opnam tegen Aegon de Draak, zag Zijne Heiligheid, zou de stad branden en zouden de Hoogtoren, de Citadel en de Sterrensept ten val komen en verwoest worden.

Manfred Hoogtoren, de heer van Oudstee, was behoedzaam en godvruchtig. Een van zijn jongere zonen diende bij de Zonen van de Krijgsman, en een andere had onlangs zijn geloften afgelegd als septon. Toen de Hoge Septon hem vertelde over het visioen van de Oude Vrouw, besloot Hoogtoren dat hij de Veroveraar niet met strijdkrachten tegemoet zou treden. Dat was de reden dat niemand uit Oudstee op het Veld van Vuur verbrandde, ondanks het feit dat de Hoogtorens vazallen van Hooggaarde waren. En dus reed heer Manfred uit om Aegon te begroeten bij diens aankomst en om hem zijn zwaard, zijn stad en zijn eed aan te bieden. (Volgens sommigen bood heer Hoogtoren hem ook de hand van zijn jongste dochter aan, maar weigerde Aegon die beleefd om zijn koninginnen niet te grieven.)

Drie dagen later zalfde Zijne Heiligheid Aegon in de Sterrensept persoonlijk met de zeven oliën, plaatste een kroon op zijn hoofd en verkondigde zijn kroning als Aegon van het Huis Targaryen, Eerste van die Naam, koning van de Andalen, de Rhoynar en de Eerste Mensen, heer van de Zeven Koninkrijken en Beschermers van het Rijk. ('Zeven Koninkrijken' was de benaming die werd gebruikt, hoewel Dorne nog niet was onderworpen... en dat nog ruim een eeuw op zich zou laten wachten.)

Bij Aegons eerste kroning aan de mond van het Zwartewater was slechts een handvol heren aanwezig geweest, maar van zijn tweede waren honderden mensen getuige, en tienduizenden juichten hem later toe in de straten van Oudstee terwijl hij op Balerions rug door de stad reed. Onder de aanwezigen bij Aegons tweede kroning waren de maesters en aartsmaesters van de Citadel. Mogelijk was dat de reden waarom deze kroning, en niet de kroning in het Aegon-fort of de dag van Aegons landing, werd vastgelegd als de begindatum van Aegons bewind.

Zo werden de Zeven Koninkrijken van Westeros tot een groot rijk gesmeed door de wil van Aegon de Veroveraar en zijn zusters. Velen geloofden dat koning Aegon na zijn oorlogen van Oudstee zijn koninklijke zetel zou maken. Anderen dachten dat hij zou regeren vanaf Drakensteen, de oude eilandcitadel van het Huis Targaryen. De koning verraste iedereen toen hij zei

zijn hof te vestigen in de nieuwe stad in wording bij de drie heuvels aan de mond van het Zwartewater, waar hij en zijn zusters voor het eerst voet aan wal hadden gezet in Westeros. Koningslanding, heette de nieuwe plaats. Vandaar heerste Aegon de Draak over zijn rijk, en daar hield hij hof op een grote metalen troon gemaakt van de gesmolten, verwrongen, verbogen en gebroken zwaarden van alle vijanden die hij had geveld – een vervaarlijke zetel die in de hele wereld al snel bekend werd als de IJzeren Troon van Westeros.